

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2017. december hó 8. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt **I.rendű vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a **Gyulai Törvényszék** 2016. október 26. napján kihirdetett **18.B.285/2016/18.** számú ítéletét **helybenhagyja.**

A vádlott által 2016. október 27. napjától 2017. február 20. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztésbe.

Kötelezi a vádlottat az elsőfokú eljárásban felmerült további 25.400,- (huszonötezer-négyszáz) forint, míg a másodfokú eljárásban felmerült 12.750,- (tizenkettőezer-hétszázötven) forint bűnügyi költség megfizetésére a Gyulai Törvényszék Gazdasági Hivatala felhívása szerint az államnak.

Megállapítja, hogy a vádlott tartózkodási helye: ...

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság I.rendű vádlott neve vádlott bűnösségét a Btk. 160. § (1) bekezdése szerint minősülő emberölés bűntettének kísérletében állapította meg. Ezért 2 év, börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt, valamint rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költségről.

Az első fokú ítélettel szemben ellenérdekű fellebbezéseket jelentettek be:

- az ügyész a vádlott terhére, hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása,
- a vádlott védője elsődlegesen jogos védelem címén a vádlott felmentése, másodlagosan a bűncselekmény eltérő minősítése, könnyű testi sértés vétségének megállapítása végett.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.379/2016/3-II. számú átiratában a bűnösségi körülmények kiegészítését indítványozta, egyebekben fenntartotta az ügyész által bejelentett fellebbezést. A fellebbezési nyilvános ülésen az ügyész perbeszédében az átiratában foglaltakat fenntartva, azt azzal egészítette ki, hogy a vádlottal szemben a középértéknél enyhébb, de a büntetési tétel alsó határát (5 év) meghaladó szabadságvesztés kiszabását indítványozta.

A vádlott védője fenntartotta a fellebbezésének az irányát, de azt kiegészítette. Elsődlegesen továbbra is a vádlott felmentését indítványozta, mert álláspontja szerint a **tanú neve1** támadt rá a vádlottra, aki ezt a támadást igyekezett elhárítani, azaz jogos védelmi helyzetben cselekedett. A védő perbeszédében csupán utalt arra, hogy az elsőfokú tárgyaláson előadott perbeszédében elhangzottakat mindenben fenntartja. Ily módon nyilvánvalóan azt is, hogy másodlagos indítványa a vádlotti cselekvőség könnyű testi sértés vétségekénti értékelésére irányult. Ezt arra alapította, hogy a szakértői vélemény szerint a **tanú neve1**nek csupán nyolc napon belül gyógyuló sérülése keletkezett, az ügyben a **tanú neve1** ellentmondó vallomásokot tett, valójában ő tanúsított provokatív magatartást, a vádlott élettársának vallomásai is ellentmondásosak voltak, így szavahihetetlennek tekinthető. A szúrás erejéből, irányultságából (nem volt célzott) sem lehet a vádlott ölési szándékára következtetni. Ezért a védő álláspontja szerint az eljárás során nem lehetett bizonyítani, hogy a vádlott szándéka kiterjedt a **tanú neve1** életének a kioltására is, ezért cselekménye a ténylegesen bekövetkezett eredmény szerint csak könnyű testi sértés vétségének minősíthető.

A fellebbezési nyilvános ülésen a védő az elsőfokú bíróság által megállapított enyhítő körülményeken kívül kérte figyelembe venni azt, hogy a vádlott rendezett életvitelt folytat, ezért azt indítványozta, hogy a bíróság a szabadságvesztés végrehajtását hosszabb időre függesse fel.

A vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezésre figyelemmel a védő végső soron az első fokú ítélet helybenhagyását kérte.

A vádlott - aki az első fokú ítélettel szemben nem jelentett be fellebbezést - mindenben egyetértett védőjével és a személyi körülményeire nyilatkozott.

A másodfokú bíróság a fellebbezéseket minden irányban alaptalanoknak találta.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a megfelelő terjedelemben és mélységben lefolytatta. Ennek alapján túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg, amelyet a másodfokú bíróság az iratok tartalma [Be. 352. § (1) bekezdés a) pont] és a vádlott fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozata [Be. 361. § (2) bekezdés b) pont] alapján kizárólag a következőkkel egészített ki, illetőleg helyesbített:

A vádlott tulajdonát képező ... szám alatti ingatlan összedőlt, így az értéket nem képvisel. A vádlott az ... alatti ingatlanban albérlőként lakott, az nem az ő tulajdonát képezi. A vádlott tulajdonában az ... alatti ingatlan van. A nyugdíja mellett a vádlottnak alkalmi munkából havi 15.000-20.000,- forint jövedelme származik, a hiteltörlesztés folytán a megélhetését 38.000,- forintból kell megoldania.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, az az előbb írt kiegészítésekkel irányadó volt a másodfokú felülbírálat során.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése szerinti felülbírálat során észlelte, hogy az elsőfokú bíróság bizonyítékként értékelte a nyomozati iratok 57., 59-60., 61-62., 63., 65-67. és 69. oldalain

lévő rendőri jelentéseket is. Ezek **tanú neve1**, **tanú neve2**, **tanú neve3**, **tanú neve4**, **tanú neve5** meghallgatott személyek nyilatkozatát is tartalmazták. A Be. 168. § (1) bekezdésének utolsó mondata szerint a gyanúsított és a tanú kihallgatásáról, illetőleg a szembesítésről jelentés nem készíthető. Ezért a másodfokú bíróság a rendőri jelentések azon részét, amelyek a meghallgatott személyek nyilatkozatát tartalmazták, a bizonyítékok köréből kirekesztette. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás azonban ettől nem vált megalapozatlanná, mert az elsőfokú bíróság ezeket a személyeket (**tanú neve4** kivételével) a tárgyaláson is kihallgatta, és az ott tett vallomások bizonyítékként értékelhetők voltak.

Az elsőfokú bíróság **tanú neve1**, **tanú neve3** egybehangzó vallomásaira figyelemmel megalapozottan vetette el a vádlott vallomásának azon részét, mely szerint pusztán önvédelemből, a **tanú neve1** által ellene intézett jogtalan támadást elhárítva szúrta meg a **tanú neve1**et. Az elsőfokú bíróság arra is iratszerűen mutatott rá, hogy maga a vádlotti vallomás sem volt következetes, az a bizonyítási eljárás előre haladtával mindinkább a **tanú neve1** állítólagos agresszív magatartását nagyította fel.

tanú neve3 és **tanú neve1** vallomását támasztotta alá **tanú neve2** tanúvallomása is, aki közvetlenül az események után a **tanú neve1**ől értesült a vádlott támadásáról.

A jogos védelmi helyzet megállapítására irányuló fellebbezés valójában a bizonyítékok mérlegelését támadta. Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére, ezért az ezt támadó fellebbezés eredményre nem vezethetett.

Azt, hogy a **tanú neve1** minden ok nélkül rátámadt a vádlottra, a **tanú neve1** vallomásán kívül **tanú neve3** tanúvallomása is cáfolta. Ezen kívül az elsőfokú bíróság - helyesen - a bizonyítékok mérlegelése körében kitért a vádlott és a **tanú neve1** testalkata között megmutatkozó lényeges különbségre is. Okszerűen vont le azt a következtetést, hogy a vádlottnál húsz évvel idősebb, harminc kilóval könnyebb és majd tíz centiméterrel alacsonyabb **tanú neve1** esetében életszerűtlen a mindenfajta ok nélküli indulatos fellépés, fizikai támadás.

A védő másodsorban a bűncselekmény minősítését támadta, mert álláspontja szerint a Be. 4. §-ára figyelemmel a vádlott terhére az élet kioltására irányuló szándékot nem lehetett minden kétséget kizáró módon bizonyítani.

Az elsőfokú bíróság ítéletének 8. oldalán részletesen foglalkozott az emberölés büntette kísérletének a testi sértéstől való elhatárolásával. Kitért arra is, hogy az elkövető szándékára milyen, a világban megnyilvánuló és így megismerhető tényekből kell következtetést levonni.

E vonatkozásban az ítélőtábla a következőkkel egészítette ki az első fokú ítélet indokolását: a vádlott a bűncselekményt súlyos fokú ittas állapotban követte el. Ilyen esetben az elkövetés alanyi oldala hiányzik, ezért a hiányzó tudattartalmat a világban megjelenő tárgyi tényezőkből kell megállapítani. Ennek a jelen ügyben azért volt kiemelt jelentősége, mert a vádlott nem csak ittas állapotban volt, hanem beszámítási képességében súlyos fokban korlátozottnak is minősült.

Az elsőfokú bíróság megalapozottan mutatott rá arra, hogy a vádlott által használt eszközökből, a célzott testtájékból kizárólag arra vonható le következtetés, hogy a vádlott szándéka a **tanú neve1** életének kioltására irányult. Azt nem kívánta kifejezetten és az elsőfokú bíróság sem állapította meg terhére az egyenes szándékú elkövetést. Az azonban köztudomású tény, hogy a nyakon olyan érképletek futnak, amelyek átmetszése akár a **tanú neve1** halálát is eredményezhetik. A vádlott

közömbös volt aziránt, hogy magatartása következtében a **tanú neve1** halála is bekövetkezhet, ezért az emberölés büntettének kísérletét eshetőlegesen szándékkal valósította meg.

Bár az okozott sérülés tényleges gyógytartama nyolc napon belüli volt, az elsőfokú bíróság által is kifejtett, és a másodfokú bíróság által kiegészített körülményekre figyelemmel, a vádlotti cselekvőség nem a ténylegesen okozott sérülés szerint minősül, azaz alaptalan a védőnek a könnyű testi sértés vétségének megállapítására irányuló fellebbezése is.

Az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket is helyesen tárta fel. Az ítélet tábla kialakult gyakorlata szerint - tekintettel arra, hogy nincs olyan objektív statisztikai adat, ami ezt cáfolná - a főügyészségi indítvánnyal szemben nem mellőzte az élet elleni bűncselekmények helyi és országos elszaporodottságának súlyosító körülménykénti értékelését.

Az elsőfokú bíróság azt is helyesen állapította meg, hogy az öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel is büntethető bűncselekmény esetében a Btk. 80. § (2) bekezdése szerinti középérték tíz év szabadságvesztés.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által a középértéktől lényegesen eltérő, 2 év szabadságvesztést a helyesen számba vett büntetés kiszabási körülményekre, az enyhítő körülmények súlyára és nyomatékára tekintettel szükségesnek és egyben elegendőnek tartotta, ezért sem annak lényeges súlyosítására, sem lényeges enyhítésére nem látott alapot.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében szükségtelenül hivatkozott a Btk. 82. § (5) és a Btk. 17. § (2) bekezdésére, ezért azokat a másodfokú bíróság mellőzte. A Btk. 17. § (2) bekezdése alapján a büntetés korlátlanul enyhíthető, ha az elmeműködés kóros állapota az elkövetőt korlátozza a bűncselekmény következményeinek a felismerésében, vagy abban, hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjék. Az elsőfokú bíróság azonban - helyesen - nem alkalmazta az előbb írt rendelkezéseket, hiszen a büntetést valójában az úgynevezett enyhítő szakasz alkalmazásával, a Btk. 82. § (1) és (2) bekezdés b) pontja alapján szabta ki. Ezért az ítélet tábla e jogszabályi rendelkezésre való hivatkozást pótolta.

A vádlott büntetlen előéletű, a bűncselekmény kísérleti szakban maradt, azt a vádlott a beszámítási képességében súlyos fokban korlátozva követte el. A vele szemben kiszabott 2 év tartamú szabadságvesztés megfelel mind a Btk. 79. §-ában megfogalmazott büntetési céloknak, mind a Btk. 80. § (1) bekezdése szerinti büntetés kiszabási elveknek.

A közügyektől eltiltás tartamát is arányosnak ítélte a másodfokú bíróság, mind a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel, mind a bűncselekmény tárgyi súlyával.

A vádlott előzetes letartóztatását a Szegedi Ítélet tábla 2017. február 20. napján meghozott Bf.I.49/2017/3. számú végzésével megszüntette, mely végzés a Kúria Bpkf.II.489/2017/2. számú végzése folytán 2017. április 3. napján emelkedett jogerőre. A vádlott 2017. február 20. napjától lakhelyelhagyási tilalom alatt állt. Ezért a másodfokú bíróság az első fokú ítélet kihirdetésétől, azaz 2016. október 27. napjától 2017. február 20. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a kirendelt védő irattanulmányozási díját az első fokú ítélet kihirdetését követően állapította meg és utaltványozta, azt a költségjegyzékbe is bevezette. Ennek viseléséről azonban - tekintettel arra, hogy előtte az eljárás befejeződött, de az

elsőfokú ítélet nem emelkedett jogerőre - nem rendelkezett. Ezért a másodfokú bíróság a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat az elsőfokú eljárásban felmerült további 25.400,- forint büntügyi költség viselésére, valamint a Be. 381. § (1) bekezdése alapján arra, hogy a másodfokú eljárásban felmerült 12.750,- forint büntügyi költséget is fizesse meg az államnak.

A vádlott fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján megállapította a vádlott tartózkodási helyét.

A végzés ellen a Be. 386. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2017. december 8.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.. Cserháti Ágota sk.
a tanács elnöke előadó bíró

Sefta Márta dr. sk.
bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.49/2017/13. számú végzése és a Gyulai Törvényszék 18.B.285/2016/18. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2017. december 8.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tisztviselő